

Došli tedy až ke dveřím boudy, rozzuřená paní Tessa se o ně opřela rukama, vyvrátila je, a když vešla dovnitř, spatřila Niccolosu na Calandrinovi.

Ta, jak zhlédla paní, hbitě se zdvihla, vzala nohy na ramena a uprchlá tam, kde byl Filippo.

Monna Tessa vjela nehty do obličeje Calandrinovi, který se ještě

nestačil zdvihnout, celý mu jej rozdrásala, načež ho popadla za vlasy, začala jím cloumat a přitom křičela:

"Tak tohle ty mi děláš, ty špinavý, hnusný pse? Buď prokletá láska, kterou jsem k tobě chovala, ty starý pitomče! Tak tobě se zdá, že nemáš doma co na práci, že si namlouváš jinde? No ty jsi mi krásný milovník! Copak se neznáš, ubožáku? Vždyť by z tebe nebylo ani na omáčku, kdybych tě rozmačkala! Nebyla, proboha, tohleto ta Tessa, co tě přivedla do jiného stavu? Kéž ji Bůh potrestá, ať je kde je. Bude to asi pěkné zboží, když našla zalíbení v takovém klenotu, jako jsi ty!"

Když Calandrino spatřil vcházet manželku, nebyl ani mrtev, ani živ a neodvažoval se ani bránit. Celý poškrábaný, potrháný a rozcuchaný přece jen nakonec sebral čapku, vstal ze země a jal se pokorně prosit manželku, aby nekřičela, nechce-li, aby byl roztrhán na kusy, protože ta, jež s ním byla, je manželkou pána domu.

Paní odvětila:

"Aťsi, ať ji Bůh potrestá!"

Bruno a Buffalmacco se spolu s Filippem a Niccolossou po chutí zasmáli tomu, co se dělo, ale pak dělali, jako by byli právě zaslechli hluk, přiběhli a dlouho museli mluvit, než se paní Tessa uklidnila; poradili též Calandrinovi, aby odešel do Florencie a už se sem nevracel, aby mu Filippo - kdyby snad o tom něco zaslechl - neudělal něco zlého.

Tak tedy podrápaný a oškubaný Calandrino přišel zkroušen a ve špatném rozmaru do Florencie a neodvážil se už vrátit, neboť dnem i nocí ho manželka plísnila a zahrnovala výčitkami. A tím také skončila jeho horoucí láska, jež dala tolik podnětů ke smíchu jak jeho druhům, tak i Niccolose a Filippovi.

PŘÍBĚH ŠESTÝ

Dva mladíci nocují v jedné hospodě; jeden si lehne k dceři a k druhému náhodou přilehne žena hostinského. Ten, jenž ležel s dcerou, lehne si pak k jejímu otci a poví mu vše, domnívaje se, že to říká svému druhu. Vznikne z toho pozdvižení, načež manželka hostinského pozná svůj omyl, lehne si k dceři a vše několika slovy urovná.

Calandrino, jenž několikrát už rozesmál společnost, rozesmál ji i tentokráte; když pak paní přestaly mluvit o jeho kouscích, pravila královna Pamfilovi, aby vyprávěl, a on pravil:

Jméno Calandrinovy milenky Niccolosy mi, ctěné paní, připomnělo příběh o jiné Niccolose, který mám chuť vyprávět, neboť v něm uvidíte, jak duchapřítomnost jedné dobré ženy odvrátila veliké pohoršení.

Není tomu dávno, žil v mugnonské rovině jeden dobrý muž, který poskytoval cestujícím lidem jídlo a pití za peníze. Ježto byl chudšas a měl maličký domek, poskytoval lidem nocleh, jen když to bylo nanejvýš nutné; a to ještě ne každému, ale jenom těm, které znal.

Měl za manželku velmi hezkou zinku, s níž měl dvě děti: hezké a půvabné děvče, jemuž bylo patnáct nebo šestnáct let a nemělo dosud manžela, a maličkého chlapečka, kterému nebylo ještě rok a jež matka sama kojila.

Na děvče upřel zraky jeden půvabný a roztomilý mladík, šlechtic z našeho města, jenž se často zdržoval v tomto kraji a horoucně se do ní zamiloval. Ona, pyšná na to, že se do ní zamiloval takovýto mladík, se snažila udržet si jeho lásku líbezným chováním a zamilovala se do něho rovněž. Jejich láska by byla došla několikrát naplnění, ježto obě strany po tom toužily, ale Pinuccio (tak se jmenoval onen mladík) se chtěl vyhnout zhanobení dívky i sebe.

Jejich vášeň však den ode dne vzrůstala, a tak Pinnucia přece jen pojala touha pobýt s ní; a napadlo ho také, že kdyby mohl přenocovat u jejího otce, že by mohl být s ní, aniž by to někdo zpozoroval, ježto věděl dobře, jak to vypadá uvnitř dívčina domu. A od té chvíle, co ho tato myšlenka napadla, jal se neprodleně usilovat, aby se stala skutkem.

Jednoho pozdního večera vypůjčil si se svým věrným přítelem, jenž slul Adriano a věděl o jeho lásce, dva koně, naložili na ně zavazadla, snad plná slámy, vyjeli z Florencie, objeli ji oklikou a přicválali do mugnonské roviny již za tmy. Zde se obrátili, jako by se vraceli z Romagne, zajeli k domku, zaklepli na dvoře toho dobrého muže a ten jim ihned otevřel, protože se s oběma dobře znal.

Pinuccio mu řekl:

"Hleď, musíš nás tu nechat přes noc; mysleli jsme si sice, že se ještě dnes dostaneme do Florencie, ale jak vidíš, přes všecken spěch jsme sem dorazili až v tuto pozdní hodinu."

Hostinský mu pravil:

"Pinuccio, ty dobře víš, jaké pohodlí tu mám, aby u mne mohli

nocovat takoví lidé, jako jste vy, ale když vás postihla tato hodina zde a není už čas, abyste jeli jinam, rád se postarám, abyste mohli přenocovat, jak to půjde."

Oba mladíci tedy slezli z koní, vešli do maličkého hostince, ustájili nejdříve své koně a potom povečeřeli s hostinským, protože si přinesli večeři s sebou.

Hostinský měl jen jednu velice malou světničku, v níž postavil, jak dovedl nejlépe, tři lůžka. A protože dvě tu byla na jedné straně světnice a třetí naproti nim, zůstalo tu jen tolik místa, že člověk stěží prošel. Z těchto tří lůžek to nejméně špatně uchystal pro oba přátele a uložil je sem a po chvíli, kdy nikdo z nich ještě nespál, ačkoli předstírali, že spí, uložil do druhého lůžka dceru a do zbývajících třetích si lehl sám se svou ženou; ta si pak postavila k lůžku, v němž spala, ještě kolébku, v níž ležel její malý synáček. Pinuccio vše pozoroval, a když bylo všechno uspořádáno tímhle způsobem, po nějaké době, když měl za to, že všichni spí, tiše se zvedl, přistoupil k lůžku, kde ležela jeho milovaná dívka, a lehl si k ní: dívka, ačkoli se trochu bála, ho přijala s radostí a Pinuccio s ní začal užívat oněch radostí, po nichž oba tolik toužili.

Zatímco Pinuccio meškal s děvčetem, stalo se, že kočka něco shodila, a paní to uslyšela. Jaly ji obavy, aby to nebylo něco jiného, vstala potmě a zamířila tam, kde slyšela hluk.

Adriano, jenž netušil, co se stalo, vstal náhodou kvůli jiné tělesné potřebě, a jda ji vykonat, našel v cestě kolébku, kterou tam postavila paní, a protože by byl neprošel, kdyby ji byl neodstranil, vzal ji z místa, kde stála, a postavil ji k lůžku, na němž spal; když si pak odbyl to, kvůli čemu vstával, vrátil se zpět nestaraje se už o kolébku, a vlezl si do postele.

Paní zatím hledala, a když zjistila, že nespadlo to, co myslila, nerozžehla už ani světlo, aby viděla, co to vlastně bylo, ale okřikla kočku, vrátila se do komůrky a tápajíc šla přímo k posteli, kde spal její muž. Protože tam však nenašla kolébku, řekla si v duchu:

- Běda, já ubohá, co jsem to málem provedla. Přísámbohu, že jsem šla rovnou k posteli našich hostů. - Popošla tedy kousek dál, našla kolébku a ulehla do lůžka vedle Adriana, majíc za to, že ulehla k manželovi.

Když tohle zjistil Adriano, jenž ještě neusnul, pěkně a mile ji přijal a beze slova a několikrát tímto mořem napjal plachty, což paní způsobilo velké potěšení.

Tu však Pinuccio dostal strach, aby ho u jeho děvčete nezastihla paní, a když už si tedy užil radosti, po níž toužil, vstal a chtěl se

vrátit na své lůžko, jež stálo stranou. Když však k němu přišel a našel tam kolébku, usoudil, že je to lože hostinského; který se při Pinucciově příchodu probudil, a Pinuccio, jenž myslel, že leží s Adrianem, mu řekl:

"Říkám ti na mou duši, že jsem nikdy nic tak sladkého neužil, jako to bylo s Niccolosou. Při těle božím, to ti bylo takové potěšení, jaké neměl žádný muž s žádnou ženou; pomysli si, že od té chvíle, co jsem odešel tady odtud, jsem dobře šestkrát vešel do jejího stavení."

Když hostinský uslyšel tyto novinky, které se mu příliš nelíbily, řekl si nejdříve v duchu: - Toho sem čert přinesl! - Ale pak, veden více hněvem než uvažováním, pravil:

"Pinuccio, to, co jsi udělal, je velká ohavnost a já nevím proč jsi ji spáchal zrovna mně. Při těle božím, já ti to odvedu!"

Pinuccio, jenž nepatřil právě mezi nejchytřejší mladíky na světě, nezpozoroval svůj omyl, a proto se také neuchýlil k výmluvám, což by bylo bývalo nejlepší, ale řekl:

"Co bys mi odváděl? Co ty mi můžeš udělat?"

Tu manželka hostinského, jež myslela, že spí s manželem, pravila Adrianovi:

"Běda, slyším, že naši hosté jsou mezi sebou nějak nastíní."

Adrian se dal do smíchu a řekl:

"Nech je, ať je Bůh potrestá, včera večer příliš pili."

Paní čekala, že uslyší manželovo hubování, když však zaslechla Adriana, neprodleně poznala, kde byla a s kým; moudře proto neřekla ani slůvko, hbitě vstala, vzala kolébku se synáčkem, a protože ve světnici byla tma, že nebylo vidět dočista nic, odšmátrala se s ní k lůžku, na němž spala její dcera. Uložila se k ní, a dělajíc, jako by ji manželův rámus právě probudil, zavolala na něho a zeptala se ho, jaké řeči to tam vedou s Pinucciem.

Manžel jí odpověděl:

"Což ty neslyšíš, co říká, že provedl dnes v noci s Niccolosou?"

Paní pravila:

"V hrdlo lže, protože s Niccolosou neležel: lehla jsem si k ní kvůli tomu a nemohla jsem proto ani spát. Jsi osel, jestli mu věříš. Pijete večer tolik, že se vám pak něco zdá, chodíte ve spánku sem a tam a zdá se vám, že děláte divy. Velká škoda, že jste si při tom nezlomili vaz! A co tam u tebe dělá Pinuccio? Proč není ve svém lůžku?"

Tu pravil Adriano, vida, že paní chytře zastírá svou i dceřinu hanbu:

"Pinuccio, stokrát už jsem ti říkal, abys ve spaní nechodil sem a tam, že se ti jednou tahle nectnost nevyplatí, budeš-li ze spaní vstávat a vyprávět báchorky, jež se ti zdají, jako by to byla pravda."

Když hostinský uslyšel, co říkala paní a Adriana, uvěřil skálopevně, že se to Pinucciovi zdálo; vzal ho proto za ramena, začal s ním lomcovat a volat na něho:

"Pinuccio, probud' se a vrať se na své lůžko."

Pinuccio slyšel vše, co se povídalo, i jal se předstírat, že opět začíná ze spaní blouznit, nad čímž hostinský propukl v přenáramný smích. A když jím posléze začal hostinský lomcovat, začal se stavět, jako by se probouzel, jal se volat Adriana a pravil:

"To už je den, že mě budíš?"

Adriano pravil:

"Ano, pojd' sem."

Pinuccio, předstíraje a děláje, jako by byl tuze rozespalý, posléze vstal od hostinského a vrátil se k Adrianovi na lůžko.

Když se pak rozednilo a všichni vstali, hostinský se začal posmívat a tropit si šašky z Pinuccia a jeho snů. A tak mladíci uprostřed žertů osedlali své koně, naložili na ně zavazadla, napili se ještě s hostinským, vsedli na koně a vrátili se do Florencie, neméně spokojeni s tím, jak se věc zběhla, než s tím, jak dopadla.

Pinuccio s Niccolosou si později našli jiný způsob, aby se mohli sejít. Niccolosa matce dokazovala, že host tenkrát tvrdě spal, a proto si paní, když si vzpomněla na Adrianova objetí, v duchu říkala, že ona jediná tenkrát bděla.